

НИНА БОЖИДАРОВА
СЪН ЗА БЕЛИ КОТКИ

chitanka.info

От ярко зеленото пространство пред прозореца се образува Тя — фина, нежна, елегантна. С походка на кинозвезда пристъпва по перваза. С грациозни движения поставя лапите си една пред друга. Не откъсва очи от него — големи, студени, безизразно зловещи със странния зелен блясък на скъпоценни камъни. Зеленото зад прозореца прилича на трева, а нейният поглед е много повече морски отколкото тревен. Очите ѝ са водораслени, носят дъх на мокър пясък и сол, но продължават да бъдат зелени — със злокобното зелено на сънищата, което никога не предвещава нищо добро. В първия момент му се стори, че е облечена в кожено палто, но после осъзна, че това е просто Тя — с дълга, бляскава на места снежнобяла козина. Най-накрая Тя влезе. Бавно и убедено тръгна към него, а на мястото ѝ се появи друга — съвсем същата. Постепенно цялата стая се напълни с котки. За тях той беше притегателен център, локва с валериан, нещо като Еверест за амбициозни алпинисти. Искаха да се покатерят върху него, сигурно да му се качат на главата — в буквален смисъл. Ако беше само една, може би щеше да успее — той сам би я допуснал, защото би бил в плен на удивителната ѝ хипноза, но при толкова много хипнотизатори въздействието изчезва. Но ужасът се увеличава, появява се някаква фобия от затвореното, изпълнено с мистични същества пространство. Всичко се завърта от непрекъснатото бавно и преплитащо се движение на отделните фигури. Котките достигат почти до тавана. Натрапчивото чувство за пух в носа и ушите, за липса на въздух и неосъзнатия страх го карат да се събуди. Свит на кълбо, изтощен от ужас, той въздъхва облекчено, виждайки пред себе си само една котка Джина, която майка му гледа с огромна любов и внимание по всички правила, споменати в специализираната литература. Майката е дебела и красива. Може би малко прилича на Марлон Брандо. С деспотичния си нрав и широките тъмни дрехи напомня суров властелин от мрачни средновековни замъци. Опитва се да знае всичко за него — какво прави, какво мисли — и доста често успява. Според някои представи е идеалната майка и той не би могъл да е недоволен от грижите ѝ. Но тайно го преследва мисълта, че все пак котката е най-обичаното от нея същество. Джина е със снежнобяла, на места блестяща козина, със зелени като водорасли или по-скоро като скъпоценни камъни очи. Елегантно, с походка на кинозвезда се качва на леглото — както всяка сутрин, но сега той потрепва от ужас и скача. Джина обидено си тръгва, показвайки му

дългата си, почти съвършена опашка. Когато някой сънува бели и зелени неща, не го очаква нищо добро. Това са двата цвята, които появили се в съня означават само нещастия, а когато са и съчетани, кошмарът е неизбежен. Сигурно апокалипсис, потоп, или изобщо нещо огромно и всеобхватно, което странно защо ще види и усети само този, който цяла нощ е гледал белите и зелени неща, неразгадани символи, послания от минали епохи, или евентуално и още някой, който е сънувал същата нощ подобен ужас. Майката всяка сутрин разказва своите цветни сънища, построени като интригуващи мултифилми. Тълкува странните образи с непоколебимата сигурност на познавач. Знае кое е добро и кое зло, кое хубаво, кое не. Ако живее в Средновековието и по грешка на съдбата не е властелин, сигурно би била изгорена като вещица.

Той дори не си свари кафе — може вътре да има отрова причинител на бавна и мъчителна смърт. Някаква смес без мирис и вкус, която негър роб, прокрадвайки се в черна като него нощ, поставя в сандъците, готови да отплуват всеки миг от далечната южна страна. Така той отмъщава на господаря си с негърски белите зъби за това, че го е бил на тенис в два сета.

Седна в едно кресло, пусна музика, затвори очи и си представи всичко, което фантазията успя да му предложи. А тя взаимстваше от гръцката митология, от библията, от идеите на великия инквизитор. Дълбоко в себе си той беше убеден, че всичко това е бледа залъгалка в сравнение с тайнствената и неотменима трагедия, която го очаква. Остана така неподвижен и блед почти целия ден. Телефонът звънеше често, котката, изнемощяла от глад и жажда, лежеше в ъгъла и го хипнотизираше със зелените си очи. Той стана, яде, свари си кафе. Страхуваше се от цианкалия и дори от обикновената отрова за хлебарки, но реши, че каквото има да става ще стане, въпреки всички предпазни мерки. Продължителен звън го принуди да отвори: на вратата стоеше Камелия. Приличаше повече от всякога на котка. С белите си дрехи, грациозната походка на кинозвезда, зелените като скъпоценни камъни очи. Тя не говореше, леко мъркаше, мяучеше и в погледа ѝ имаше нещо заплашително. Полазиха го тръпки. Наистина не беше отишъл на срещата снощи, не ѝ беше върнал много касети и книги вече месеци, но това съвсем не бе повод за такъв смъртоносен блясък в студените водораслени петна. Усети, че от сърцето му капе

кръв — погледна пред себе си и видя локва с тревен цвят на белия мокет. Тя си отиде — победителка и на вратата се превърна в котка. Това, което течеше от сърцето му напълни цялата стая. Усети, че лети, лети надолу от десетия етаж. Приземява се с тъп удар, отваря очи и вижда белия таван, лампата, рисунките на стената и две зелени очи, безразлично втренчили поглед в него. Ужасеният му писък се провря в пространството и той се събуди наистина. Майка му се беше навела над него и го гледаше загрижено със зелените си, подобни на скъпоценни камъни очи.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.